

ZÁVĚR

Cíl práce, kterým je zjistit rozsah, v jakém se základní zásady trestního řízení uplatňují v řízení o přestupcích, si vyžádal poměrně rozsáhlý text, který značně přesahuje délku, požadovanou po diplomové práci. K této délce jsem dospěla po zpracování možných námitek a dílčích problematik, které ústí většinou přímo ze základního problému této práce, kterým je na jedné straně poměrně stručná (nikoliv však, podle mého názoru, nepřiměřeně stručná) úprava přestupkového řízení v zákonu o přestupcích, a na druhé straně požadavky plynoucí ze základních zásad trestního řízení, které lze až na výjimky považovat též za základní zásady, kterými se řídí řízení o přestupcích. K nim pak přistupují požadavky, které klade na řízení o „trestním obvinění“ čl. 6 Úmluvy. Práce si proto vyžádala kromě vymezení jednotlivých zásad též alespoň dílčí zpracování související judikatury ESLP. Řada otázek, které se práce pokusila zodpovědět, by bylo možné podrobit podrobnějšímu zkoumání a diskusi. Dá se také předpokládat, že v souvislosti s předmětem práce by bylo možné řešit ještě další otázky, které v práci vůbec nebyly nastoleny. Smyslem práce bylo mimo jiné z trestněprávních principů dovést některá pravidla, která v zákonu o přestupcích, popř. ve správním řádu nejsou pozitivně upravena, která by se však přesto měla v přestupkovém řízení uplatnit, ať již proto, že přímo vyplývají z daných principů, nebo proto, že vyplývají z požadavků čl. 6 Úmluvy, nebo konečně proto, že nedostatek výslovné úpravy těchto pravidel představuje prázdné místo, které lze zaplnit pomocí analogie k trestnímu řádu. Tato pravidla práce dovozovala především v některých otázkách zákonnosti důkazů, práva nepřispívat k vlastnímu obvinění, obhajovacích práv nebo zásady bezprostřednosti.